

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การค้าประกันของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม
ให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสำหรับภาระผูกพัน
ที่มีต่อบุคคลอื่นหรือสถาบันอื่นที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ตามพระราชบัญญัติ
บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. ๒๕๓๔

บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) ได้มีหนังสือ ที่ บสย. ๓๑๑๙/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า บสย. ได้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. ๒๕๓๔ เพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยเข้ารับความเสี่ยงต่อสถาบันการเงินด้วยการค้าประกันสินเชื่อในส่วนที่ขาดหลักประกันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และต่อมาคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ เห็นชอบให้กระทรวงการคลังเพิ่มทุนให้แก่ บสย. จำนวน ๔,๐๐๐ ล้านบาท ตามมาตรการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อให้ บสย. มีความมั่นคงทางการเงินและสามารถขยายบริการการค้าประกันได้กว้างขวางมากขึ้น เป็นผลให้กระทรวงการคลังเข้าเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่เกินกว่าร้อยละ ๕๑ ใน บสย. จึงทำให้ บสย. มีสถานะปัจจุบันเป็นรัฐวิสาหกิจภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงการคลัง และในปัจจุบัน บสย. มีแนวนโยบายที่จะขยายขอบเขตการให้บริการการค้าประกันให้ครอบคลุมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น ไม่จำกัดเฉพาะการค้าประกันสินเชื่อที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขอกับสถาบันการเงินเท่านั้น แต่จะรวมถึงการค้าประกันให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยตรงไม่ต้องผ่านสถาบันการเงินด้วย เพื่อให้การดำเนินการช่วยเหลือการอุดหนุนอุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นไปโดยถูกต้องเหมาะสม บสย. จึงขอหารือว่า บสย. สามารถค้าประกันให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีภาระผูกพันต่อบุคคลอื่นหรือสถาบันอื่นที่ไม่ใช่สถาบันการเงินที่ให้สินเชื่อได้หรือไม่ และจะเป็นการปฏิบัติที่ขัดต่อกฎหมายหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือข้างต้นโดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม) และผู้แทนบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของพระราชบัญญัติบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. ๒๕๓๔ แล้วจะเห็นได้ว่า มาตรา ๑๒ (๑)^๑ ของพระราชบัญญัติ

ส่งพร้อมหนังสือที่ นร ๐๖๐๑/๐๔๖๐ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๑ มาตรา ๑๒ เมื่อได้มีการประชุมผู้ถือหุ้นตามมาตรา ๙ แล้ว ให้บริษัทมีอำนาจกระทำการต่าง ๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๑๑ และอำนาจเช่นนี้ให้รวมถึง

ดังกล่าวได้บัญญัติให้อำนาจแก่ บสย. ในการให้การค้ำประกันสินเชื่อแก่การระอุดสาหกรรมขนาดย่อมได้^๒ แต่ทั้งนี้จะต้องกระทำภายใต้ขอบวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๑^๓ (๑) และ (๒) กล่าวคือ การค้ำประกันสินเชื่อดังกล่าวจะต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะช่วยเหลือการระอุดสาหกรรมขนาดย่อมให้ได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินจำนวนมากขึ้น หรือช่วยให้สถาบันการเงินมีความมั่นใจในการให้สินเชื่อแก่การระอุดสาหกรรมขนาดย่อมมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในการจัดตั้งบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมขึ้นเพื่อทำหน้าที่ตามกฎหมายดังกล่าวอีกด้วย^๔ ฉะนั้น บสย. จึงไม่มีอำนาจค้ำประกันสินเชื่อนอกเหนือจากที่มาตรา ๑๑ (๑) และ (๒) ประกอบกับมาตรา ๑๒ (๑) บัญญัติไว้ นอกจากนี้ สินเชื่อที่ บสย. จะให้การค้ำประกันได้นั้นก็ต้องเป็นสินเชื่อจากสถาบันการเงินที่กำหนดไว้ในนิยาม “สถาบันการเงิน”^๕ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทประกันสินเชื่อ

(๑) ให้การค้ำประกันสินเชื่อแก่การระอุดสาหกรรมขนาดย่อม

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“การระอุดสาหกรรมขนาดย่อม” หมายความว่า การประกอบอุตสาหกรรม การทำหัตถกรรมหรือการประกอบกิจการอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด ทั้งนี้ โดยมีลักษณะเป็นกิจการขนาดย่อมที่บุคคลภาคเอกชนเท่านั้นเป็นเจ้าของ และมีทรัพย์สินถาวรตามจำนวนที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓ มาตรา ๑๑ วัตถุประสงค์ของบริษัทมีดังต่อไปนี้

(๑) ช่วยเหลือการระอุดสาหกรรมขนาดย่อมให้ได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินจำนวนมากขึ้น

(๒) ช่วยให้ผู้ประกอบการมีความมั่นใจในการให้สินเชื่อแก่การระอุดสาหกรรมขนาดย่อมมากยิ่งขึ้น

(๓) เร่งการกระจายสินเชื่อไปยังการระอุดสาหกรรมขนาดย่อมทั่วประเทศได้เร็วขึ้น

(๔) ช่วยให้การพัฒนาการระอุดสาหกรรมขนาดย่อม บรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

“เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคลเพื่อช่วยให้สถาบันการเงินมีความมั่นใจในการให้สินเชื่อแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม และส่งผลให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินจำนวนมากขึ้น ซึ่งเป็นการเร่งรัดการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมให้มีบทบาทต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศยิ่งขึ้น อันจะมีผลส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมให้ขยายตัวไปสู่ชนบท เพื่อบรรเทาปัญหาการว่างงานและการชะลอการอพยพของประชาชนเข้ากรุงเทพมหานคร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^๕ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“สถาบันการเงิน” หมายความว่า

(๑) ธนาคารพาณิชย์ตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์

(๒) บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์

อุตสาหกรรมขนาดย่อมฯ ซึ่งได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ กับสถาบันการเงินอื่นตามที่คณะกรรมการบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมกำหนดเท่านั้น

ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) จึงเห็นว่า บสย. ไม่มีอำนาจคำประกันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสำหรับภาระผูกพันที่มีต่อบุคคลอื่นหรือสถาบันอื่นที่ไม่ใช่สถาบันการเงินตามบทนิยามในมาตรา ๓^๖ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. ๒๕๓๔

(ลงชื่อ) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤษภาคม ๒๕๕๔

(๓) สถาบันการเงินอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี
โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ฯลฯ

ฯลฯ

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕, ข้างต้น